

[Valdemar Thomsen.]

er et Vidnesbyrd om, at Regeringen foruden at have Magt og Ansvar ogsaa er handlekraftig. Derfor er alle, der forstaaer, hvordan Stillingen er, ogsaa klar over, at det udelukkende beror paa Regeringens Vilje, om der skal gennemføres noget, der er af virkelig Betydning, om Forholdene skal lægges saaledes til Rette, at den enkelte Borger faar en Løn, der staaer i et rimeligt Forhold til den Indsats, der præsteres. Derfor er det nødvendigt, at Regeringen giver helt og fuldt Besked, giver Besked, om den virkelig vil ændre det bestaaende Misforhold, eller om den Udplyndring, der gennem mange Aar har fundet Sted af Landbruget, skal fortsætte i Fremtiden. Her er jo aldeles ikke Tale om, hvad der har været fremme i Dag, at det er Byerne, der skal understøtte Landbruget, men simpelt hen om dette, at Landbruget skal have økonomisk Ligeret med de øvrige Erhverv.

Landbruget har tidligere vist, at det under nogenlunde lige Forhold har let ved at klare sig i Konkurrencen; men som Forholdene nu har udviklet sig, med Restriktioner, Kontingentering, Valutacentral, og hvad det alt sammen hedder, er Købeevnen flyttet fra Land til By, ikke fordi Landbruget i nogen Henseende, i Henseende til Dygtighed eller Nøjsomhed, staaer tilbage for Byerne — ingen vil vove at paastaa noget saadant, men udelukkende, fordi Byerhvervene gennem den økonomiske Politik er favoriseret paa Landbrugets Bekostning. Hvis Indkomstfordelingen skulde være Maalestok for Dygtighed og for Samfundsnytte, saa vilde det altsaa sige, at de Aktionærer, der nu modtager 10—12—15—25 eller endnu højere Procentudbytter tilligemed de store Tantiømer og Lønninger, skulde være rene Overmennesker i Forhold til dem, der ude i Bedrifterne slider og slæber fra Morgen til Aften. Intet er mere misvisende! Hvis det skal fortsætte paa den Maade, vil det ogsaa i Fremtiden blive saaledes, at det er den tro Slider, der faar Lov til at trylle den Valuta frem, som man nu lever højt paa i Byerne.

Det kunde være fristende at komme ind paa en Del af det, der har været fremme i Dag, bl. a. paa Produktionsprisen for Landbrugsprodukter. Jeg kan herom oplyse, at sagkyndige Mænd for to Aar siden har udregnet det paa den Maade, at hvis Lønnen i Landbruget stod i Forhold til Byernes, det vil sige i Forhold til den Løn, der er gældende for den lavest lønede, ufaglærte Arbejder, saa vilde Produktionsprisen være for Korn 16—17 Kr. pr. 100 kg, for Kartofler 6 Kr. pr. 100 kg, for Mælk 17,5 Øre

pr. Liter, for Smør omkring 4 Kr. pr. kg. Det er altsaa den Pris, de Herrer skulde regne med, hvis de virkelig mener noget med, at Landbruget skal have en Løn for sit Arbejde, skal have økonomisk Ligeret med den øvrige Del af Befolkningen.

Hvis den ulyksalige Vandring, der nu foregaar fra Land til By, skal standses, saa maa vi paa Forhaand gøre os klart, at Forudsætningen for, at den kan standses, er, at alle, som direkte eller indirekte er beskæftiget ved Landbruget, faar Mulighed for i Forhold til deres Evne, Energi og Uddannelse at tjene en Løn, der ikke er ringere end den, der kan tjenes i Byerne. Hvis ikke man paa Forhaand kan enes om saa meget, saa tror jeg heller ikke, man naar nogen som helst Vegne med de Planer, man har under Overvejelse.

Lad mig til Slut sige, at det er med stor Tilfredsstillelse, jeg ser Landbrugsraadets Henvendelse til Statsministeren. Det er med stor Tilfredsstillelse, fordi den i Virkeligheden giver os Ret, som har talt længe, aabenbart for døve Øren, idet der deri konstateres, hvordan Situationen ligger for Landbruget i Øjeblikket. Nu er det fastslaaet, og der er sikkert ingen, der tør staa op her og bestride, at Landbrugets Forrentningsprocent som Gennemsnit i de sidste ti Aar kun har været 2,3, at Skatterne er steget til det tredobbelte, og at Landbruget til de andre Udgifter nu skal bruge 3—4 Vareenheder mod tidligere 1. Dette tilsammen har ført til det forfærdende Resultat, at Landbrugets Pantegæld i Løbet af 10 Aar er steget med ikke mindre end 1 200 Mill. Kr., medens samtidig Formuen er gaaet tilbage med 1 700 Mill. Kr. Der gøres i Henvendelsen opmærksom paa, at over Halvdelen af danske Landmænd trods Slid og Slæb i Dag er fuldstændig blottede for Formue.

Disse Kendsgerninger, understregede af det samlede Landbrugsraad, er, forekommer det mig, en knusende Dom over dem, der har Ansvaret for denne Udvikling, men tillige er det et alvorligt Varsko til alle, som i Dag i dette Forhold staaer med et Ansvar, hvad enten det nu er stort eller lille. Landbruget har i den dybt fortvivlede Situation, hvori det befinder sig, Krav paa, saaledes som vi har gentaget det, at faa hel og fuld Besked. Spørgsmaalet er, om Menneskers Ret stadig skal vige for Pengenes Ret, og om man anser Arbejde og Produktion for det grundlæggende. Spørgsmaalet er kort og godt det: Vil man økonomisk Ligeret for Landbruget, eller vil man det ikke?